РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

7 юни 2007 година *

По дело C-76/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 7 февруари 2006 г.,

Britannia Alloys & Chemicals Ltd, установено в Gravesend (Обединеното кралство), за което се явяват г-жа S. Mobley и г-н M. Commons, solicitors,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н F. Castillo de la Torre, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

* Език на производството: английски.

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: г-н K. Lenaerts, председател на състав, г-н E. Juhász, г-жа R. Silva de Lapuerta (докладчик), г-н G. Arestis и г-н T. von Danwitz, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 1 март 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Със своята жалба Britannia Alloys & Chemicals Ltd (наричано по-нататък „Britannia“) иска отмяна, от една страна, на Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 29 ноември 2005 г. по дело Britannia Alloys & Chemicals/Комисия (T-33/02, Recuiel, стр. II-4973, наричано по-нататък „обжалваното решение“), с което този съд отхвърля неговата жалба срещу Решение 2003/437/ЕО на Комисията от 11 декември 2001 г. относно

производство по член 81 от Договора за ЕО и по член 53 от Споразумението за ЕИП (Преписка COMP/E-1/37.027 — цинков фосфат) (ОВ L 153, 2003 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение"), и от друга страна — на член 3 от това решение на Комисията в частта, която се отнася до жалбоподателя.

Правна уредба

Регламент № 17

2 Член 15 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година, Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3), предвижда следното:

„1. С решение Комисията може да наложи на предприятия и на сдружения на предприятия глоби в размер от сто до пет хиляди разчетни единици, когато умишлено или поради небрежност:

[...]

б) те предоставят неточна информация в отговор на искане, направено в приложение на член 11, параграф 3 или 5 [...]

[...]

2. С решение Комисията може да наложи на предприятия и на сдружения на предприятия глоби с минимален размер от хиляда разчетни единици и с максимален в размер от един милион разчетни единици, като този максимален размер може да достигне 10 % от оборота, реализиран през предходната стопанска година от всяко от предприятията, участвали в нарушението, когато умишлено или по непредпазливост:

а) те нарушат разпоредбите на член [81], параграф 1 или на член [82] от Договора [...]

[...]

За да се определи размерът на глобата, освен тежестта на нарушението, следва да се вземе предвид и неговата продължителност.

[...]“ [неофициален превод]

Насоките

3 В преамбюла на известието на Комисията, озаглавено „Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейската общност за въглища и стомана“ (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричано по-нататък „Насоките“), се посочва следното:

„Установените по-долу принципи следва да гарантират прозрачността и безпристрастността на решенията на Комисията пред предприятията и също

така пред Съда на Европейските общности, като същевременно потвърдят дискреционните правомощия, с които е овластена Комисията за определяне на глоби в рамките на 10 % от общия оборот. Тези правомощия трябва въпреки това да се осъществяват при провеждане на последователна и недискриминационна политика, която съответства на преследваните цели за санкциониране на нарушенията на правилата на конкуренцията.

Новият метод за определяне на размера на глобата ще се придържа към правилата, които се основават на определянето на основната сума, която ще се увеличава, за да се вземат предвид на отегчаващите обстоятелства или ще се намалява, за да се вземат предвид смекчаващите обстоятелства."

Обстоятелства в основата на спора

4 В точки 1—10 от обжалваното решение Първоинстанционният съд обобщава фактите в основата на отнесения до него спор по следния начин:

„1 Britannia [...], дружество, регистрирано съгласно английското право, е дъщерно дружество на M. I. M. Holdings Ltd (наричано по-нататък „MIM") — дружество, регистрирано съгласно австралийското право. През октомври 1993 г. Pasminco Europe (ISC Alloys) Ltd продава своето предприятие в цинковия сектор на MIM, което го прехвърля на Britannia. Последното произвежда и продава продукти на основата на цинк, включително цинков фосфат. През март 1997 г. Trident Alloys Ltd (наричано по-нататък „Trident"), самостоятелно дружество, учредено от ръководството на Britannia, купува предприятието на Britannia в цинковия сектор срещу 14 359 072 лири стерлинги (GBP). Последното продължава да

съществува като дъщерно дружество на MIM, но е престанало да упражнява каквато и да било стопанска дейност и следователно няма никакъв оборот.

2 Въпреки че е възможно химическите формули на цинковите ортофосфати слабо да се различават, последните представляват хомогенен химически продукт, обозначаван с родовото наименование „цинков фосфат". Цинковият фосфат, получен от цинков окис и фосфорна киселина, често се използва като антикорозионен минерален пигмент в лаково-бояджийската промишленост. Продава се на пазара както като стандартен цинков фосфат, така и като модифициран или „активен" цинков фосфат.

3 През 2001 г. най-големият дял от световния пазар на цинков фосфат се притежава от следните пет европейски производителя: Dr. Hans Heubach GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „Heubach"), James M. Brown Ltd (наричано по-нататък „James Brown"), Société nouvelle des couleurs zinciques SA (наричано по-нататък „SNCZ"), Trident (по-рано Britannia) и Union Pigments AS (по-рано Waardals AS) (наричано по-нататък „Union Pigments").

4 На 13 и 14 май 1998 г. на основание член 14, параграф 2 от Регламент № 17 [...] Комисията извършва едновременни и внезапни проверки в помещенията на Heubach, SNCZ и Trident.

5 На 11 декември 2001 г. Комисията приема [спорното] решение. Решението, предмет на настоящото съдебно решение, е това, което е съобщено на въпросните предприятия и е приложено към жалбата [...].

6 В [спорното] решение Комисията посочва, че между 24 март 1994 г. и 13 май 1998 г. Britannia (или Trident, считано от 15 март 1997 г.), Heubach, James Brown, SNCZ и Union Pigments били обединени в картел. Последният се отнасял само до стандартния цинков фосфат. На първо място участниците в картела сключили споразумение за разпределяне на пазара с квоти за продажба за производителите. На второ място, на всяка среща определяли „минимални" или „препоръчителни" цени, с които по принцип се съобразявали. На трето място, съществувало известно разпределяне на клиентите.

7 Диспозитивът на [спорното] решение има следното съдържание:

„*Член 1*

Britannia [...], Heubach [...], James [...] Brown, [SNCZ], Trident [...] и [Union Pigments] са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 от Договора и на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, като са участвали в продължаващо споразумение и/или съгласувана практика в областта на цинковия фосфат.

Продължителността на нарушението е следната:

[...]

б) по отношение на Britannia [...]: от 24 март 1994 г. до 15 март 1997 г.

[...]

Член 3

За нарушението, посочено в член 1, се налагат следните глоби:

а) Britannia [...]: 3,37 милиона евро;

б) [...] Heubach [...]: 3,78 милиона евро;

в) James [...] Brown [...]: 940 000 EUR;

г) [SNCZ]: 1,53 милиона евро;

д) Trident [...]: 1,98 милиона евро;

е) [Union Pigments]: 350 000 EUR.

[...]“

8 За да изчисли размера на глобите, Комисията прилага методиката, изложена в Насоките [...] и в Известието от 18 юли 1996 г. относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-долу „Известие относно съдействието").

9 На първо място Комисията приема, че приложимият основен размер за жалбоподателя е 3,75 милиона евро ([точка] 313 [от мотивите] от [спорното] решение). После, тя напомня пределния размер на глобата за всяко от въпросните предприятия съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17. За определянето на предвидения в тази разпоредба пределен размер от 10 % от оборота, реализиран през предходната стопанска година, в случая на жалбоподателя Комисията „взема предвид неговия общ оборот за стопанската година към 30 юни 1996 г., който представлява последният наличен оборот, отразяващ пълна година на нормална дейност" ([точка] 345 [...]). Доколкото този оборот е 55,7 милиона евро ([точка] 50), горната граница на глобата е определена на около 5,5 милиона евро. Тъй като размерът на глобата преди прилагането на Известието относно съдействието не надвишава този пределен размер, Комисията не го намалява.

10 На последно място, Комисията предоставя на жалбоподателя намаление от 10 % въз основа на Известието относно съдействието ([точка] 366). Така окончателният размер на наложената на жалбоподателя глоба е 3,37 милиона евро ([точка] 370)."

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното решение

5 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 февруари 2002 г., Britannia иска частична отмяна на спорното решение, а при условията на евентуалност — намаляване на размера на наложената с това решение глоба.

6 С обжалваното решение Първоинстанционният съд отхвърля тези искания.

Исканията на страните в производството по обжалване

7 Със своята жалба Britannia иска от Съда:

— да отмени обжалваното решение в частта, с която е отхвърлена неговата жалба,

— да отмени член 3 от посоченото спорно решение в частта, която се отнася до жалбоподателя,

— при условията на евентуалност да измени член 3 в частта, която се отнася до жалбоподателя, като отмени или намали значително размера на наложената му глоба,

— отново при условията на евентуалност, да върне делото за ново разглеждане на Първоинстанционния съд, който да се произнесе в съответствие с правните разрешения, дадени в решението на Съда,

— при всички случаи, да осъди Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези на Britannia, свързани както с първоинстанционното производство, така и с производството по обжалване.

8 Комисията иска от Съда:

— да отхвърли частично жалбата като недопустима или при условията на евентуалност да я отхвърли като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

9 В подкрепа на исканията си Britannia излага по същество три правни основания, свързани съответно с нарушаване на член 15, параграф 2 от Регламент № 17, с нарушаване на принципа на равно третиране и с нарушаване на принципа на правната сигурност.

По първото правно основание, свързано с нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17

Доводи на страните

10 В първото правно основание Britannia поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че при

определянето на размера на глобата Комисията правилно е използвала пределния размер от 10 % от оборота, реализиран от това дружество през стопанската година, приключваща на 30 юни 1996 г., а не спрямо оборота за стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение.

11 Britannia изтъква, че тъй като то не е реализирало оборот през стопанската година, която предхожда непосредствено приемането на спорното решение, Комисията можела да му наложи единствено глоба в размер между 1 000 и 1 000 000 EUR. Поради това Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията не е била длъжна да вземе предвид оборота, реализиран през стопанската година, изтичаща на 30 юни 2001 г.

12 Britannia подчертава, че прилагателното „предходна", съдържащо се в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, се отнася до последната пълна стопанска година от дванадесет месеца към датата на приемане на решението за налагане на глоба.

13 Дружеството поддържа, че целта на свързания с оборота пределен размер, предвиден в посочената разпоредба от Регламент № 17, изисква този размер да се прилага към стопанска година, която отразява икономическата значимост на съответното предприятие към момента на решението на Комисията. Впрочем Първоинстанционният съд е приел, че ако дадено предприятие не е осъществило стопанска дейност през стопанската година, предхождаща такова решение, оборотът за този период не е никакъв показател за значимостта на това предприятие, поради което не може да служи като основа за определяне на глобата.

14 Britannia изтъква, че данните, съдържащи се в одитираните му счетоводни сметки за стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение,

отразяват неговото финансово положение към датата на налагане на глобата, а именно наличието на нулев оборот. Следователно за определянето на размера на глобата Комисията не можела да вземе предвид година, в която въпросното дружество е имало по-значителна стопанска дейност.

15 Комисията изтъква, че в съответствие с целта на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 съображенията на Първоинстанционния съд се основават на виждането, че пределният размер, свързан с оборота, се прилага само ако предприятието е реализирало оборот през стопанската година, предхождаща решението за приключване на административната процедура.

16 Според Комисията Първоинстанционният съд основателно е приел, че посоченият пределен размер не е приложим, доколкото през последната стопанска година е липсвал оборот, и че пределният размер от 10 %, доколкото цели да отрази финансовото положение на съответното предприятие, се прилага, когато е налице оборот, към който може да бъде отнесен.

17 Комисията уточнява, че предварителното условие за прилагането на пределния размер от 10 % е наличието на оборот. При липсата на такъв през стопанската година, предхождаща приемането на окончателното решение, било необходимо да се намерят други показатели за определяне на размера на глобата, която следва да се наложи.

18 Комисията добавя, че преценката на Първоинстанционния съд дали нулевият оборот е валиден показател за икономическото положение на Britannia се отнася до фактически въпрос, който не може да се преразглежда в рамките на производството по обжалване.

Съображения на Съда

19 В първото си правно основание жалбоподателят поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуване на понятието „предходна стопанска година“, съдържащо се в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17.

20 Поради това спорът между страните пред Съда се отнася до начина, по който Комисията трябва да определи понятието „предходна стопанска година“ в случаите, когато между периода, през който е извършено нарушението, и датата на приемане на решението на Комисията за налагане на глоба са настъпили съществени промени, свързани с икономическото положение на съответното предприятие.

21 Във връзка с посоченото понятие следва да се отбележи, че както е видно от установената съдебна практика, при тълкуването на разпоредба на общностното право трябва да се вземе предвид не само съдържанието ѝ, но и нейният контекст и целите на правната уредба, в която тя се съдържа (вж. Решение от 7 юни 2005 г. по дело VEMW и др., C-17/03, Recueil, стр. I-4983, точка 41 и Решение от 1 март 2007 г. по дело Jan De Nul, C-391/05, Сборник, стр. I-1793, точка 20).

22 В това отношение следва да се напомни, че целта на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 е да предостави на Комисията право да налага глоби, за да може същата да изпълни възложените ѝ от общностното право надзорни функции (вж. Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 105). Тези функции включват по-конкретно задължението както да санкционира противоправни прояви, така и да предотврати тяхната повторяемост (вж. Решение от 15 юли 1970 г. по дело ACF Chemiefarma/Комисия, 41/69, Recueil, стр. 661, точка 173).

23 Необходимо е да се добави, че съгласно член 15, параграф 2, втора алинея от Регламент № 17 Комисията е длъжна да вземе предвид тежестта и продължителността на съответното нарушение.

24 Във връзка с тези елементи Съдът е уточнил, че целта на свързания с оборота определен размер, предвиден в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, е да се избегне несъразмерност между налаганите от Комисията глоби и значимостта на съответното предприятие (Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, посочено по-горе, точка 119).

25 От изложените по-горе съображения следва, че за определянето на понятието „предходна стопанска година" Комисията трябва да прецени във всеки конкретен случай и предвид контекста и целите на установения в Регламент № 17 санкционен режим необходимото въздействие върху съответното предприятие, по-специално като вземе предвид оборот, който отразява действителното икономическо положение на това предприятие в периода, през който е извършено нарушението.

26 Отчитайки тази правна уредба, Първоинстанционният съд приема в точки 38 и 48 от обжалваното решение, че изчисляването на пределния размер на глобата предполага не само че Комисията разполага с оборота за последната стопанска година преди приемането на решението ѝ, но и че тези данни се отнасят до пълна година на нормална стопанска дейност за период от дванадесет месеца.

27 Освен това в точки 39 и 49 от обжалваното решение Първоинстанционният съд посочва редица особени положения, за да илюстрира факта, че за целите на прилагането на член 15, параграф 2 от Регламент № 17 Комисията трябва да е в състояние да използва оборот, реализиран през пълна година на нормална стопанска дейност.

28 Всъщност, ако аргументацията на жалбоподателя беше възприета, тя би довела до тълкуване на член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, според което в случаите, когато през стопанската година, предхождаща приемането на решението на Комисията, не е реализиран никакъв оборот, последната би била длъжна да приложи само първата част от посочената алинея, тъй като пределният размер, предвиден във втората част от същата алинея, не би могъл да се отнесе към определен оборот.

29 Подобно тълкуване обаче не е съобразено не само с обхвата на правомощията, възложени на Комисията съгласно посочения член 15, параграф 2, но и с факта, че в някои случаи оборотът за стопанската година, предхождаща приемането на решението на Комисията, не дава никакво полезно указание за действителното икономическо положение на съответното предприятие и подходящия размер на глобата, която следва да му се наложи.

30 Следователно, когато — както в настоящия случай — съответното предприятие не е реализирало никакъв оборот през стопанската година, предхождаща решението на Комисията, последната има право да вземе предвид друга стопанска година, за да оцени правилно финансовите средства на това предприятие и да осигури достатъчно възпиращ ефект на глобата.

31 Необходимо е да се добави, че както отбелязва генералният адвокат в точка 74 от заключението си и както основателно приема Първоинстанционният съд в точка 40 от обжалваното решение, определянето на пределния размер на глобата не е само въпрос на избор между двете възможности, предвидени в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, а именно между максимална глоба от 1 милион евро и пределен размер, определен чрез съотнасяне към оборота на съответното предприятие.

32 Следователно Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, като е приел, че на основание член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17 Комисията може да вземе предвид последната пълна стопанска година, предхождаща приемането на спорното решение, а именно годината, приключила на 30 юни 1996 г.

33 Поради това първото правно основание, изложено от Britannia в подкрепа на жалбата му, трябва да бъде отхвърлено.

По второто правно основание, свързано с нарушение на принципа на равно третиране

34 Това правно основание се състои от две части.

По първата част от второто правно основание

— Доводи на страните

35 В първата част от второто правно основание Britannia поддържа, че Първоинстанционният съд е нарушил принципа на равно третиране, като е отхвърлил искането му, въпреки че в спорното решение пределният размер от 10 % е приложен към последната стопанска година, през която според Комисията това дружество има „нормална стопанска дейност", и въпреки че по отношение на други предприятия, участвали в картела, е взета предвид стопанската година, предхождаща приемането на това решение.

36 Britannia изтъква, че определянето на пределния размер въз основа на оборота за стопанска година, различна от предхождащата спорното решение, не отчита финансовото му положение към датата на приемане на посоченото решение. Впрочем за да спази принципа на равно третиране, Комисията следвало да определи по отношение на всички засегнати предприятия пределния размер, предвиден в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, като вземе предвид стопанската година, предхождаща приемането на посоченото решение.

37 Противно на съображенията на Първоинстанционния съд, Britannia счита, че нулевият му оборот през посочената стопанска година представлява точно отражение на икономическото му положение в периода, през който е извършено нарушението.

38 Комисията отбелязва, че за Първоинстанционния съд положението на жалбоподателя било различно от това на другите две предприятия, участвали в картела, тъй като пределният размер от 10 %, предвиден в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, бил приложим спрямо тези предприятия. Всъщност последните били реализирали оборот през стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение, което представлявало надежден показател за тяхното икономическо положение.

39 Комисията подчертава, че жалбоподателят твърди не че се намира в същото положение като посочените предприятия, а само че неговият нулев оборот през тази стопанска година отразявал точно неговото икономическо положение към онзи момент. Подобен довод обаче оспорвал фактическа констатация на Първоинстанционния съд.

— Съображения на Съда

40 Според установената съдебна практика принципът на равно третиране е нарушен само когато сходни положения се третират по различен начин, а различни положения — по еднакъв начин, освен ако съответното третиране не е обективно оправдано (вж. Решение от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA, C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 95).

41 Във връзка с настоящото дело следва да се напомни, че когато Комисията е приела спорното решение, двете предприятия, посочени в аргументацията на Britannia, все още са осъществявали търговска дейност на пазара, предмет на картела. Следователно техният оборот през стопанската година, предхождаща приемането на това решение, е позволявал на Комисията да оцени финансовите възможности на тези предприятия и да определи икономическото им положение.

42 Подобна оценка обаче не е била възможна по отношение на Britannia. Действително, установено е, че към момента на приемане на спорното решение то е било в положение, съвсем различно от това на другите две предприятия, участвали в картела.

43 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд основателно е приел в точки 61—63 от обжалваното решение, че Комисията правилно е третирала жалбоподателя по различен начин в сравнение с посочените предприятия, тъй като последните са продължавали дейността си и оборотът им, реализиран през стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение, е надежден показател за тяхното икономическо положение.

44 Необходимо е да се добави, че при изчисляването на глобите, налагани на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17, различното третиране на предприятията е присъщо на упражняването на правомощията, предоставени на Комисията съгласно тази разпоредба. Всъщност в рамките на своето право на преценка Комисията е длъжна да индивидуализира наказанието в зависимост от поведението и особеностите на съответните предприятия, за да осигури във всеки отделен случай пълната ефективност на общностните правила на конкуренцията (вж. в този смисъл Решение от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/ Комисия, C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точка 46 и цитираната съдебна практика).

45 Ето защо първата част от второто правно основание не следва да бъде уважена.

По втората част от второто правно основание:

— Доводи на страните

46 Във втората част от второто правно основание Britannia поддържа, че Първоинстанционният съд е нарушил принципа на равно третиране, като е отхвърлил искането му, въпреки че при определяне на стопанската година, спрямо която се прилага пределният размер от 10 %, спорното решение не съответства на предходната административна практика по сходни дела.

47 Britannia изтъква, че според Първоинстанционния съд Комисията имала право да се отклони от предходната си практика в тази материя, тъй като положението на това предприятие не било сходно с това по други дела, в които са били наложени глоби на предприятия.

48 В подкрепа на тази втора част от второто правно основание Britannia се позовава на три вида положения.

49 На първо място, тя счита, че неговото положение е сходно с това по дела, по които предприятие, участващо в картел, е прехвърлило дейността си на друга търговска организация и продължава да съществува.

50 На второ място, Britannia счита, че е било обект на дискриминация в сравнение с други предприятия с намалял оборот.

51 На трето място, Britannia поддържа, че не е било третирано по същия начин както предприятието, за което е прието Решение 1999/271/ЕО на Комисията от 9 декември 1998 г. в процедурата за прилагане на член [81] от Договора за ЕО (IV/34.466 — Гръцки фериботи) (ОВ L 109, 1999 г., стр. 24).

52 По тази последна точка Britannia отбелязва, че посоченото предприятие се е оттеглило от пазара преди приемането на решението на Комисията. Тъй като оборотът на това предприятие за предходната стопанска година не могъл да бъде използван, Комисията се е позовала на първата част от член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, за да му наложи глоба в размер на 1 милион EUR. Ето защо Britannia не трябвало да се окаже в по-неизгодно положение от това на въпросното предприятие.

53 Според Комисията въпросът дали положението на жалбоподателя е или не е сходно с това на други предприятия, обект на предходни решения, е фактически въпрос, който е бил разрешен от Първоинстанционния съд в обжалваното решение, поради което не следва да бъде разглеждан от Съда в рамките на производството по обжалване.

54 По отношение на първия аргумент, основан на прехвърлянето на дейността, Комисията отбелязва, че според Първоинстанционния съд жалбоподателят не се е намирал в сходно положение с това на други предприятия, обект на предходни решения, тъй като за разлика от тези предприятия, Britannia не е реализирало никакъв оборот през стопанската година, предхождаща приемането на това решение.

55 По отношение на втория аргумент, според който Britannia не било третирано по същия начин както други предприятия с намалял оборот, Комисията подчертава, че това обстоятелство не било изтъкнато от жалбоподателя в хода на производството пред Първоинстанционния съд.

56 На последно място, що се отнася до третия аргумент, основан на Решение 1999/271, Комисията напомня, че същият е бил отхвърлен от Първоинстанционния съд. Всъщност предходната практика на Комисията за вземане на решения не би могла да служи като правна основа за определянето на глобите в областта на конкуренцията, тъй като тя е определена само в член 15, параграф 2 от Регламент № 17. Поради това тълкуване на тази разпоредба по предходно дело в полза на конкретно предприятие не би могло да съставлява правно положение, което да създаде задължение за осигуряване на еднакво третиране на друго предприятие по последващо дело.

— Съображения на Съда

57 Във връзка с изчисляването на глобите, налагани на предприятия, участвали в картел, следва да се напомни, че както се посочва в точка 44 от настоящото решение, различното третиране на тези предприятия е присъщо на правото на преценка, с което разполага Комисията в тази област.

58 По отношение на първите два довода, изложени от Britannia, според които Комисията се била отклонила от предходна административна практика, следва да се отбележи, че Първоинстанционният съд приема в точка 61 от обжалваното решение че жалбоподателят не се намира в положение, сходно с това на предприятията, посочени в предходни решения на Комисията, тъй като не е реализирал никакъв оборот през стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение.

59 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд с право е заключил в посочената точка 61, че Комисията основателно е третирала Britannia по различен начин в сравнение с посочените предприятия.

60 Що се отнася до аргументацията на жалбоподателя, основана на Решение 1999/271, следва да се посочи също така, че макар положението на посоченото в това решение предприятие да е близко до това на Britannia, решенията на Комисията, видно от установената практика на Съда, цитирана в точки 201 и 205 от Решение от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия (C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935), не могат да служат за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията, а решенията по други дела имат само насочващ характер за евентуалното наличие на дискриминация, тъй като е малко вероятно свързаните с тях обстоятелства, като например съответните пазари, продукти, предприятия и периоди, да са еднакви.

61 Следва да се добави, че предприятията, по отношение на които е образувана административна процедура, която може да доведе до налагане на глоба за нарушение на общностните правни норми на конкуренцията, не могат да основават правните си очаквания на това, че Комисията няма да надвиши определяния по-рано размер на глобите, нито на дадена методика за тяхното изчисляване. В това отношение Съдът по-конкретно е уточнил, че поради тази причина посочените предприятия трябва да имат предвид възможността на Комисията във всеки един момент да увеличи определяния по-рано размер на глобите (вж. Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, от C-205/02 P до C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 228 и 229).

62 С оглед на всичко изложено по-горе Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията не е нарушила принципа на равно третиране, определяйки стопанската година, за която се прилага пределният размер от 10 %.

63 Следователно втората част от второто правно основание не може да бъде уважена.

64 Ето защо второто правно основание, изложено от Britannia в подкрепа на жалбата му, следва да бъде отхвърлено изцяло.

По третото правно основание, свързано с нарушение на принципа на правната сигурност

65 Третото правно основание, изложено от Britannia в подкрепа на жалбата му, също съдържа две части.

По първата част от третото правно основание

— Доводи на страните

66 В първата част от третото правно основание Britannia изтъква, че Първоинстанционният съд е нарушил принципа на правната сигурност, като е отхвърлил жалбата, въпреки че за да определи свързания с оборота пределен размер, предвиден в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, в спорното решение Комисията е взела предвид стопанска година, различна от предхождащата приемането на това решение.

67 По-конкретно Britannia изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че обстоятелството, че Комисията се е отклонила от съдържанието на член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17 и е взела предвид стопанска година, различна от предхождащата приемането на спорното решение, не съставлявало нарушение на принципа на правната сигурност.

68 Според Britannia не е било предвидимо намерението на Комисията да вземе предвид година, различна от посочената. В това отношение подходът на Първоинстанционния съд пораждал сериозна правна несигурност, тъй като за предприятията, обект на разследване от страна на Комисията, било невъзможно да определят точната година, въз основа на която се определя пределният размер на глобата.

69 Britannia добавя, че единственият начин да се осигури последователна и предвидима административна практика бил във всички случаи пределният размер, предвиден в член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17, да се

прилага спрямо стопанската година, предхождаща приемането на решението на Комисията, предмет на спора, дори когато подобно тълкуване би довело до прилагането на предвидения в тази разпоредба пределен размер към нулев оборот.

70 Комисията счита своето тълкуване на член 15, параграф 2, първа алинея от Регламент № 17 за предвидимо, тъй като определеният в тази разпоредба пределен размер се прилага към оборота, реализиран през стопанската година, предхождаща решението за приключване на административната фаза, и през тази година жалбоподателят не бил реализирал оборот.

71 Комисията изтъква, че понятието за предвидимост на глобите означава предприятията да могат да оценят последиците от действията си, преди да ги извършат. В случая, когато жалбоподателят е решил да извърши нарушението, оборотът му не се е различавал много от използвания за изчисляване на пределния размер от 10 %, а именно 55,7 милиона евро за годината, приключваща в края на юни 1996 г.

72 С оглед на това Комисията заключава, че в периода, през който е било извършено твърдяното нарушение, Britannia е могло да предположи, че ако то бъде разкрито и незабавно санкционирано, то би трябвало да плати глоба в размер на около 5,5 милиона евро.

— Съображения на Съда

73 Следва да се констатира, че аргументацията на Britannia по същество възпроизвежда вече изложените доводи в подкрепа на изтъкнатото в настоящата жалба първо правно основание, свързано с нарушаването на член 15, параграф 2 от Регламент № 17.

74 Следователно доколкото, видно от точка 32 от настоящото решение, това първо правно основание не е основателно, доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на първата част от третото правно основание, също не са основателни.

75 Ето защо първата част от третото правно основание не следва да бъде уважена.

По втората част от третото правно основание

— Доводи на страните

76 Във втората част от третото правно основание Britannia изтъква, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е отхвърлил жалбата, тъй като спорното решение нарушавало основни права. Действително в областта на санкциите с наказателноправен характер правната сигурност е основно право, гарантирано в член 7, параграф 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и в член 49, параграф 1 от Хартата на основните права в Европейския съюз, провъзгласена в Ница на 7 декември 2000 г. (ОВ C 364, стр. 1).

77 Според Комисията тази част от третото правно основание била нова, доколкото не била изложена пред Първоинстанционния съд.

78 Комисията добавя, че тъй като оборотът на Britannia в периода на извършване на нарушението, а именно от 1994 г. до 1997 г., е бил приблизително 55 милиона евро, това предприятие е могло да очаква глоба в максимален размер

от 5,5 милиона евро при откриване на картела. Тъй като Britannia не е било в състояние да установи оборота си за стопанската година, предхождаща приемането на спорното решение, то не би могло и да твърди, че е очаквало глоба в точно определен размер.

— Съображения на Съда

79 Необходимо е да се напомни, че принципът на правната сигурност изисква правните норми на общностното право да са ясни и точни, за да могат заинтересованите лица да се ориентират в правни положения и отношения, свързани с правния ред на Общността (вж. Решение от 15 февруари 1996 г. по дело Duff и др., C-63/93, Recueil, стр. I-569, точка 20).

80 По отношение на общностните правни норми на конкуренцията, в точка 70 от обжалваното решение Първоинстанционният съд напомня, че разпоредбите, уреждащи прилагането на тези норми, и по-специално Регламент № 17 и Насоките, позволяват на предприятията да предвидят със сигурност финансовите последици, които могат да настъпят от нарушаването на тези правила.

81 Следователно в точка 73 от обжалваното решение Първоинстанционният съд основателно е приел, че принципът на правната сигурност не би могъл да даде на жалбоподателя гаранция, че като прекрати стопанската си дейност в цинковия сектор, ще избегне налагането на глоба за извършеното нарушение. Всъщност, Britannia е било напълно в състояние да предвиди, че ще му бъде наложена глоба, доколкото извършеното от него нарушение на правилата на конкуренцията е било явно, и че тази глоба ще бъде определена в зависимост не само от тежестта и продължителността на това нарушение, но и от обстоятелствата, свързани със съответното предприятие.

82 Britannia не излага никакъв довод, нито пък представя някакво доказателство, от което да е видно, че оценката на Първоинстанционния съд в точка 73 от обжалваното решение е опорочена от грешка при прилагане на правото.

83 Освен това, предвид правото на преценка, с което разполага Комисията в тази област, предприятие, участвало в картел, не може да има сигурност по отношение на размера на глобата, която Комисията може да му наложи, прилагайки разпоредбите на Регламент № 17.

84 При тези обстоятелства фактът, че Britannia не е било в състояние да установи предварително точната година за определянето на пределния размер на глобата, сам по себе си не съставлява нарушение на принципа на правната сигурност.

85 Ето защо втората част от третото правно основание не следва да бъде уважена.

86 Следователно третото правно основание, изложено от Britannia в подкрепа на жалбата му, трябва да бъде отхвърлено.

87 С оглед на изложеното по-горе, жалбата следва да бъде отхвърлена изцяло.

По съдебните разноски

88 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Britannia и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Britannia Alloys & Chemicals Ltd да заплати съдебните разноски.

Подписи